

LBRIS

We know
books

Vatră Giorgică

Plânger biserica pentru Părintele

Focșani, 2022

Cuprins

Prefață

Capitolul 1 6

Să nu ne afundăm în uitare

Capitolul 2 14

Ziua întâi

Capitolul 3 28

Ziua a doua

Capitolul 4 50

Ziua a treia

Capitolul 5 66

Ziua a patra

Capitolul 6 92

Ziua a cincea

Capitolul 7 108

Ziua a șasea

Capitolul 8 117

Ziua a șaptea

Capitolul 9 122

Spre ziua a opta, ziua învierii

Capitolul 10 128

Epilog

Mic dicționar de termeni

Capitolul 1

Să nu ne afundăm în uitare

Este ziua de 1 octombrie, din anul 2017 după venirea lui Hristos. Astăzi ortodocșii prăznuiesc Acoperământul Maicii Domnului. Nu este o zi cu cruce roșie, deși amintește de o mare minune făcută de Fecioară Maria. În cetatea Constanținopolului, Sfânta s-a arătat pe cer acoperind cu veșmântul ei poporul ce se afla în biserică, la rugăciune. Martori au fost creștinii prezenți la slujbă și Sfinții Andrei și Epifanie.

Presbitera Ioana Prelipceanu cinstește această zi. O cinstește pentru că și soțul său făcuse aceasta. Astăzi nu muncește, deși munca ar scoate-o, măcar pentru câteva ore, din starea ei. Este tristă. Nu este o zi tristă datorită vremii de afară. Este o zi blândă, de început de toamnă. Este soare și cald iar frumusețea zilei o rănește cumplit. Ieri și-a înmormântat soțul, pe părintele Nicolae Prelipceanu. Este, deci, firească tristețea sa. Astăzi, cu inima zdrobită își găsește de lucru în camera în care soțul său a zăcut în ultimele zile. Știe că este păcat, dar nu poate sta. Ceva o împinge să lucreze. Așează în ordine cele câteva cărți de rugăciune de la capătul dinspre icoană al camerei. Sunt doar câteva, o carte subțire

Plânge biserica pentru Părintele

de rugăciune și câteva acatiste. Lângă ele, neobservat până atunci, se află un caiet. Este un caiet simplu, dictando, de 36 de file. Îl deschide în grabă și mirată răsfoiește cele câteva pagini scrise de mână, de mâna părintelui, de mâna soțului său. Scrisul lui, întotdeauna năvalnic și dezordonat, arată în cele câteva pagini, neputința împletită cu credință și cu speranță. Citește cu emoție:

„Scumpei mele soții, cu toată dragostea!”

Se prăbușește pe pat. Nu mai poate citi. Ar vrea, dar nu poate. Respiră cu putere câteva clipe, își șterge începutul de lacrimă de la colțul ochiului, apoi citește cele scrise:

„Sunt preotul Gheorghe, Prelipceanu Gheorghe. Încă sunt pe acest pământ, în această vale a plângerii ce este viața omenească. Sunt pe patul de moarte. Știu că o să mor, nu știu când, dar nu e prea departe acea clipă. Simt cum moartea se instalează încet, încet, în oasele și în trupul meu. Straniu este sentimentul acesta. Dar așa este, simt cum mor, puțin câte puțin. Îmi este frică, și îmi este foame. Chiar și cei mai curajoși oameni privesc moartea cu frică. Unii se tem neștiind ce va urma, sau dacă va mai fi ceva după acel moment. Eu nu am teama asta. Știu exact ce va fi și cum va fi. Îmi este teamă că în bagajul meu de plecare nu am suficiente merinde pentru a ajunge lângă Dumnezeu, în rai. Îmi este teamă că balanța vieții mele va atârna mai mult pe talerul de fapte rele decât pe cel de fapte bune.

Îmi este teribil de foame. Și nu pentru că nu aș avea ce să mănânc. Cei dragi mi-ar da orice, mi-ar prepara cele mai rafinate și mai gustoase bucate și cele mai scumpe băuturi. Dar nu pot să înghit. Mă macină cancerul de stomac. De fapt nici nu mai am stomac. Am fost operat, stomacul mi-a fost scos, mă făcusem sănătos și, iată, pe neașteptate, boala a revenit. Sunt complet lucid și știu exact ceea ce se va în-

tâmpla. Oricum sunt gata să mă întâlnesc cu moartea. Asta este viață fiecăruia, suntem muritori. Așa cum spunea un părinte cu viață sfântă: „moartea este singurul lucru sigur din viața noastră”.

Mă voi întâlni cu Domnul, cu Bunul meu Stăpân. Mă simt pregătit pentru asta. Asta este, până la urmă rostul vieții. Poate la tinerețe nu eram conștient, dar acum înțeleg limpede. Trăim pentru Dumnezeu. Viața este o școală, iar moartea este examenul. Sper să fiu admis în Împărăția lui Dumnezeu. L-am slujit cu dragoste și El m-a binecuvântat cu toate darurile sale: cu familie frumoasă, cu doi copii frumoși și sănătoși, cu două nepoate frumoase și deștepte, cu cele necesare vieții, cu o obște de creștini ce mă iubesc. Până la urmă sunt un om împlinit. Asemeni lui David spun și eu, acum: „Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie? Paharul mântuirii voi lua și numele Domnului voi chema!”

Am avut un vis, și se pare că se va împlini. Mi-am dorit nespus să las după plecarea mea din această lume un semn, o mărturie despre cum mi-a fost viața. Credeam că nu voi reuși, dar acum, la sfârșitul lucrării, pot spune că Dumnezeu mi-a îndeplinit și această speranță. Am fost ajutat de fratele meu Nicolae. Dumnezeu să-i ajute pentru asta. Așa că acum, scumpii mei aveți câteva înregistrări cu vocea mea, cu istoria vieții mele. Vă iubesc și mă voi ruga pentru voi. Rămas bun, dragii mei! Rămas bun!”

Cu ochii înlăcrimați, privi scrisoarea, sărută paginile scrise apoi apelă pe telefonul mobil:

- Nicule, de ce nu mi-ai spus nimic?

- Înțeleg că ai găsit caietul. Așa a decis Gigi, eu doar i-am respectat dorința.

- Te rog să vii să îmi povestești. Și să îmi aduci înregistrările. Îmi este deja dor de vocea lui.

Este dimineața zilei de 18 septembrie. Vara își face, încă, simțită prezența. Este liniște deplină în casa părintelui Gheorghe. El este treaz și își face rugăciunile dimineții. Se simte slăbit trupește dar spiritul îi este mai viu ca niciodată. Două bătaii în ușă, grăbite, tulburară rugăciunea sa:

- Ce faci frate? Cum ești? spuse, intrând fără să aștepte să fie poftit, Nicolae, fratele mai mare. Îi dădu mâna să se ridice din pat și îi așeză perna lângă perete. Gheorghe îl privi cu dragoste.

Părintele Nicolae Prelipceanu era îmbrăcat în sobra reverendă de preot, ca totdeauna, descheiat la copcile de la gât. Niciodată nu suportase cleștele copcilor ce strângeau pe gât gulerul înalt al hainei de preot. Deși are 67 de ani, chipul nu arăta aceasta. Înalt, cu părul încă negru, puțin cârlionțat și lung, agil și luminos, înveseleșe numai cu prezența sa. Ieși din starea aceasta și răspunse:

- Cum știi, totul este bine. Încă mai suflu.

- Am venit să te împărtășesc, ești pregătit?

- Te așteptam. Vezi că pe masă sunt pregătite lumânarea, chibritul și sticla cu aghiasmă.

Părintele Nicolae așeză pe masă geanta sa cu cele necesare. Pentru preot geanta nu reprezintă doar un obiect în care se transportă diverse lucruri ci este trusa de lucru. Două obiecte trebuie să aibă preotul tot timpul pregătite, zi și noapte: încălțările și geanta preoțească. Pe lângă programul normal de slujbe, preotul trebuie să fie prezent în orice moment, zi și noapte, 365 zile pe an. Vară sau iarnă, zi sau noapte preotul trebuie să fie de veghe. Trebuie să fie gata ca oricând să plece la căpătâiul unui bolnav sau al unui muribund. Leacul cel mai de preț, medicamentul cel mai dorit de creștin este Sfânta Împărtășanie, Trupul și Sângele lui Iisus Hristos. Nimeni dintre creștini nu se socotește plecat pregă-

tit din această lume dacă nu are această sfântă merinde și nu are lumânarea în mâini în clipa în care trece „dincolo”, în veșnicia lui Dumnezeu.

Soase întâi cartea de slujbă, învelită în epitrahil, apoi cutiuța cu Sfintele Taine. Desfăcu epitrahilul, îl prinse cu mâna stângă, iar cu dreapta îl binecuvântă în forma crucii, îl sărută și îl puse peste cap, pe umeri. Epitrahilul este veșmântul cel mai folosit de preotul ortodox. El reprezintă jugul luat de cel ce este slujitorul lui Hristos și al poporului lui Dumnezeu. Preotul este înjugat asemeni bouului. Dacă bouul ară pământul spre a fi vrednic să primească sămânța care să aducă roadă, preotul ară sufletele oamenilor, le sădește apoi cu învățătura cuvântului lui Dumnezeu, spre a face faptele bune care să-i ducă la fericirea cerească, la câștigarea raiului. Așa cum semănătorul aruncă sămânța și apoi roagă pe Dumnezeu să dea căldură și ploaie la vreme pentru a crește planta și a face roade, asemeni preotul seamănă învățătura lui Dumnezeu, apoi se roagă ca sămânța învățăturii sfinte să rodească în sufletul omului. Iar epitrahilul este jugul cu care ară sufletele oamenilor. Veșmintele pentru slujbă nu se îmbracă asemenea hainelor normale, se îmbracă spunând rugăciune. Părintele, binecuvântând veșmântul cu mâna dreaptă rosti, deci, rugăciunea epitrahilului: „Binecuvântat este Dumnezeu, cel ce varsă harul său peste preoții săi, ca mirul pe cap ce se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, ce se coboară pe marginea veșmintelor lui”. Rugăciunea amintește de practica evreiască de a sfinți preoții prin turnarea din abundență de mir peste capul candidatului. Așa cum mirul turnat pe cap cobora pe barbă până la poala hainelor așa trebuie să coboare harul lui Dumnezeu peste preot prin punerea veșmântului sfințit. Preotul se sfințește de Dumnezeu și dă mai departe har, sfințenie, creștinilor, de aceea oamenii evlavioși îl numesc pe preot: sfințite părinte.

Desfăcu apoi cu grijă ștergarul în care se afla cutia cu Sfintele Taine, cu Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos. La liturghia din Joia cea Mare se sfințesc două agnețe, două bucăți din Trupul și Sângele Domnului. Și nu întâmplător atunci. Este ziua când Biserica își amintește de Cina cea de Taină și de sfințirea primei Împărtășanii. Dintr-un agneț se împărtășesc credincioșii prezenți la slujbă, iar cealalt se usucă în marțea Paștelui, se mărunțește și se păstrează pentru împărtășirea copiilor, a bolnavilor și a celor care nu pot să stea la liturghie până la sfârșitul slujbei. Creștinii se închină în fața bisericilor pentru că pe masa Sfântului Altar, în Chivot se află chiar Hristos Euharistic.

Aprinse, apoi, lumânarea, o întinse fratelui său, luă din cutiuță cu lingurița câteva fărâmituri mici, adăugă puțină apă sfințită și spuse:

- Hai să ne rugăm: „Cred Doamne și mărturisesc, că Tu ești cu adevărat Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu.....”

Rosteau amândoi cele trei rugăciuni de pregătire, rar, cu voce tare, apăsând fiecare cuvânt.

Ținând lumânarea în mâna dreaptă preotul Gheorghe înghiți, cu ochii plini de bucurie și de lumină părticica cu Trupul și Sângele lui Hristos, muiată în aghiasmă, din lingurița ținută cu mâna tremurândă de fratele său. Rostiră apoi, tot împreună, rugăciunile de mulțumire.

- Mare mângâiere îmi dă frate împărtășirea cu Sfintele Taine. Oare cum pot înghiți Trupul și Sângele lui Hristos și orice altceva nu? Nu este o vădită minune? Și ce bucurie mă cuprinde! Ce pace nepământească! Mă cutremur de fiecare dată.

- Așa este. Nu mai vorbi atât, o să obosești, păstrează-ți puterile.

- Bine, bine. Știi că îmi e greu să nu vorbesc. E defect profesional, până la urmă. Știi ce îmi pare rău? Am un vis

mai vechi pe care, din păcate, nu mi l-am îndeplinit. Nu pricep nici acum de ce nu am avut timpul și răbdarea să îmi fac un jurnal în care să notez lucrurile importante din viața mea. Am tot amânat să fac asta, așa că au trecut zi după zi, an după an, iar acum simt că nu mai am timp. Ar fi importante aceste amintiri. Sigur că cei apropiați știu o parte din cele petrecute în viață, dar în timp toate se vor uita.

- Nu chiar toate, nu exagera.

- Rămân după mine copiii și nepoții, rămâne ceea ce am făcut, numele scris pe pisania bisericii. Totuși trebuia să fi scris cele ce s-au întâmplat în viața mea. Ar fi rămas atâtea lucruri interesante. E păcat. Oamenii și vremurile trăite de noi nu se vor mai întoarce. Cred că e, totuși, târziu... Zâmbi trist.

- Poate că nu e târziu. Dacă vrei o să vin în fiecare zi și pas cu pas voi nota pentru tine ceea ce îmi vei spune.

- Ne vom aminti împreună. Eu zic că ne putem apuca chiar acum. Poate vom duce totul la capăt.

- Bine, frate, să începem, dar nu astăzi. Trebuie să mai ajung undeva dar mâine vin pregătit să notez.

- Pentru mine astăzi este cel mai important. Nu știu câte zile de mâine voi avea. Pentru toți, e clar, astăzi este sigur. Ziua de mâine nu mai este în stăpânirea noastră.

- Hai să fim optimiști.

- O să dureze mult cu notatul, gândesc. Mai bine ai înregistra ceea ce vorbim și mai târziu, cu răbdare vei putea să transcrii. Înregistrează chiar pe telefon.

- Așa este. Ai mare dreptate, o să pregătesc tot ce trebuie. Odihnă plăcută și ne vedem mâine. O să sun înainte de a veni. Să te gălesc sănătos, rămâi cu bine!

- Mai am o rugămintă. Mi-aș dori ca familia mea să nu știe ceea ce facem noi. Sper să rămână ca un mesaj după ple-

careia mea din lume, sau poate ca un testament spiritual. Te rog să nu spui acum.

- Da, așa vom face. Rămâi cu bine!

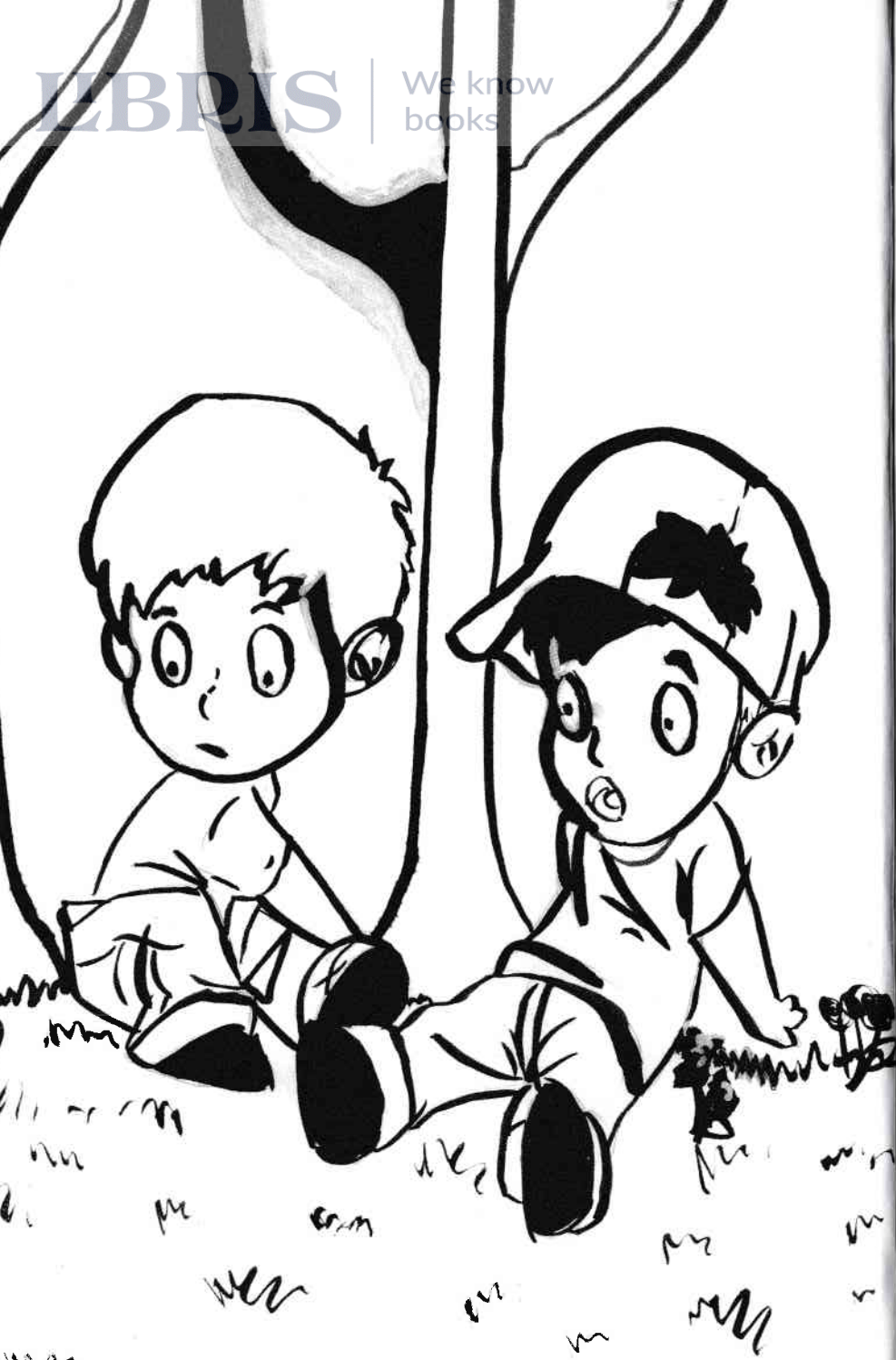
- Mergi cu bine, frate! Vom spune că facem rugăciuni și că nu trebuie să fim deranjați. Astfel nu va intra nimeni în cameră.

- Doamne ajută!

Se aplecă și îl îmbrățișă, apoi ieși cu grijă din cameră.

Gazda privi cum fratele ieșea pe ușă, apoi luă de pe măsuta de alături cartea de rugăciune și începu să citească șoptit Acatistul Bunei Vestiri. Își făcea din când în când semnul crucii, șoptind cuvintele rugăciunii.

Capitolul 2

Ziua întâi*19 septembrie 2017*

- Bună dimineața! Am venit să te împărtășesc și voi rămâne să înregistrez, așa cum am promis.

Ochii părintelui Gheorghe se umplură de bucurie. Dăduse toată noaptea slavă lui Dumnezeu, rugând bunătatea divină să îl întărească în planul său. Se simțea slăbit. Puterile îl părăseau, încet, încet, de aceea speranța sa era doar la Dumnezeu.

„Spre Tine Doamne îmi pun nădejdea, ajută-mă în ceea ce mi-am propus”, gândi.

Gustă din Sfintele Taine apoi se întinse comod pe pat, rezemat de două perne așezate pe spetează. Se simțea, deodată întărit și luminat. „Tu Doamne ești tăria mea” rosti cu bucurie.

Părintele Nicolae trase mai aproape scaunul, așeză o carte de rugăciune pe pat, la vedere, apoi porni programul de înregistrare de pe telefon.

- Binecuvintează Dumnezeule începutul lucrării noastre.
- Amin.
- Să începem, cum este firesc, cu copilăria. Eu unul recu-

nosc că nu îmi amintesc absolut nimic până la vârsta de șase ani. Tu? Care este prima ta amintire?

- Nici eu nu îmi aminesc mare lucru din primii ani de viață. Cred că e firesc. Prima amintire este legată de chipul dulce și drag al mamei. Aveam aproape trei ani, mergeam bine în picioare, vorbeam binișor, și în joaca mea copilărească am alunecat între pat și perete. Am căzut pe spate și datorită strâmtorii locului nu mai puteam să mă ridic. M-am zbatut, am încercat să mă agăț de pat sau de perete cu degețelele mele mici, fără a reuși, de aceea am început să plâng, și pentru că nimeni nu mă auzea am început, apoi, să țip. Nu m-am lovit prea tare, nu mă durea nimic ci eram enervat de faptul că nu puteam să mă ridic. Și atunci, deodată, deasupra mea a apărut chipul mamei. Nimic nu este pe lume mai frumos și dulce pentru copil decât chipul mamei. Zâmbea amuzată de starea în care eram: nepuțincios, plâns și trist. Cu ochii săi blânzi m-a învăluit, am tăcut deodată, ea s-a aplecat peste pat și m-a luat în brațe. Mi se părea atât de înaltă și de puternică, dar în același timp atât de frumoasă și gingașă. M-a luat în brațe, m-a întrebat unde m-am lovit, a pupat locul și ca prin minune nu am mai simțit nimic, m-am liniștit. Și acum îmi amintesc căldura, dulceața și parfumul mamei. Îmi amintesc iubirea ce se revărsa din privirea ei.

- Frumoasă imaginea cu mama, cu maica noastră, Stănică. Ce om minunat! Când eram mic îmi părea și mie înaltă. De fapt nu era așa cum o vedeai tu atunci, era scundă și plinuță, cum stătea bine unei gospodine.

- Încă nu era moda ca femeile să fie foarte slabe. Pe atunci femeia era stăpâna gospodăriei, de aceea trebuia să fie puternică. Maica noastră așa a fost din tinerețe, o femeie puternică. Când ești mic toate, însă, ți se par foarte mari. Odată cu anii am ajuns la aceeași înălțime cu dânsa, apoi a rămas din ce în ce mai mică. Noi am crescut înalți, așa cum era tata. Înalți și drepti ca niște brazi din Carpați.

Plânge biserica pentru Părintele

- Cât de mică părea, după ceva ani, pe lângă noi, și ce mândră era de feciorii ei. Dar era așa cum spui, blândă, îngăduitoare, harnică și foarte discretă.

- Bine spus discretă, frate! Spunea tot timpul: „Să nu ne știe lumea, să nu supărăm pe nimeni!” A fost o femeie delicată, o gospodină desăvârșită și de o mare credință în Dumnezeu. Cât de mult ne-a iubit mama! Ea era femeie fără studii, nici tata nu era vreun intelectual, erau doar agricultori, oameni gospodari. Avea puțină carte, ca mai toți cei din generația sa. Știa să scrie și să citească, dar avea o altă școală, o școală a vieții, a bunului simț, a respectului. Dacă cei din vremea noastră au școli înalte, mulți au studii superioare, la școala vieții cei mai mulți sunt repetenți. Ce înțeleaptă era! Ții minte cum ne sfătuia tot timpul, cu cât drag ne învăța despre viață, despre familie? Era totuși un om simplu, dar atât de profund, atât de înțelept. Cred că așa erau majoritatea oamenilor aceluși timp. Ținea de educația lor, de formarea lor în familie. Nu au fost oameni săraci, nici izolați pe vreun cătun de munte. Trăiau aproape de oraș și asta se simțea.

- Din moși strămoși așa au fost: agricultori și negustori. Au muncit pământul, au crescut vite și au făcut negustorie cu produsele lor: cereale, struguri, vin, animale, carne...

- Treburile erau clar împărțite. Tata era cu ale lui, cu munca câmpului, cu via, cu oamenii puși cu ziua, cu tăiatul vitelor, cu negustoriile iar mama cu gospodăria. Mama muncea foarte mult, ea îngrijea copiii, ea întreținea gospodăria, casa și grădina, ea gătea și spăla. Era tot timpul ocupată. Prima se trezea și ultima se culca. Nu știu de unde avea atâta energie. Gândește-te că nu avea mașină care să îi spele rufele, apa o aducea de la fântână, nu avea frigider, deci vara trebuia să gătească zilnic. Și nici nu lua concediu de odihnă. Era neobosită. Cu toate astea avea timp să se ocupe de noi,